

baggrund af den seneste diskussion, vi havde om betingelserne for hjemsendelse omkring Somalia-aftalen. Den såkaldte klokkeklare aftale, regeringen bl.a. lavede med en klanleder i Somaliland i juli måned, og som senere viste sig ikke at være så klokkeklar, er for os at se ikke et godt udgangspunkt for en fremtidig hjemsendelsespolitik. Vi er glade for, at sagen også efterfølgende blev standset i Finansudvalget.

Men vi mangler nogle konkrete svar på mange spørgsmål omkring hjemsendelsesspørgsmålene. Nogle af de spørgsmål må være nemme for ministrene at svare på her i dag, for det er jo ting, der har været oppe i debatten. F.eks. ønsker vi ministrenes svar på, om eksempelvis de 20 narkokriminelle, som det fra regeringspartiers side er nævnt skulle være udsendt af landet, er hjemsendt, om vi kan regne med det overhovedet. Eller om ikke de øvrige, som er dømt for f.eks. volds kriminalitet, og som ikke udvises, bør udvises? Og vi ønsker svar på, hvordan vi overhovedet sikrer os, at folk, der får en dom med en udvisning, reelt også kommer hjem. Kan vi overhovedet regne med, at en udvisningsdom er lig med, at udvisningen effektueres?

Vi synes, det må være muligt her i dag at få en diskussion af alle disse områder, og vi håber, at Folketinget kan slutte debatten af med at vedtage nogle klare retningslinjer og vedtage, at der nu skal laves en alvorlig repatrieringspolitik fra dansk side.

Så jeg håber – og vi håber fra Dansk Folkepartis side – at vi får en god debat, der berører de her områder, og hvor ministrene svarer på de konkrete spørgsmål, der bliver rejst i debatten.

Besvarelse

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Det er regeringens politik, at asylansøgere, der ikke opfylder betingelserne for at opnå asyl i Danmark, skal forlade landet. Det er der hverken noget nyt eller noget overraskende i. Det fremgår faktisk af udlændingeloven, at sådan skal det være.

Samtidig er det regeringens holdning, at et effektivt og troværdigt asylsystem forudsætter, at asylansøgere, der ikke opfylder betingelserne for at opnå beskyttelse her, skal vende tilbage til hjemlandet. Derfor er reglerne kort fortalt også sådan, at når der gives endeligt afslag på

asyl, fastsættes der en udrejsefrist. Hvis den ikke respekteres, er det politiets opgave at sørge for, at den afviste asylansøger bliver sendt ud af landet.

Rent praktisk sker det ved, at politiet foretager udrejsekontrol, når udrejsefristen er udløbet. Hvis udlændingen ikke er udrejst på dette tidspunkt, sørger politiet for, at udrejse finder sted. Det vil ofte være nødvendigt først at forsøge at fremskaffe rejsedokumenter eller indrejsetilladelse. Udreisen kan derefter ske ved, at politiet påser, at udlændinge udrejser eller – i sjældnere tilfælde – ved at politiet ledsager udlændinge til hjemlandet eller en del af vejen dertil.

Sådan foregår det normalt. Men af og til må vi konstatere, at udsendelserne ikke uden videre kan effektueres. Det kan bl.a. skyldes, at udlændingen ikke vil medvirke til udsendelsen f.eks. ved ikke at medvirke til at fremskaffe den nødvendige rejselegitimation. En sådan mangel på samarbejde må efter regeringens opfattelse ikke føre til, at udlændinge får opholdet her forlænget.

Det er baggrunden for, at Folketinget på regeringens initiativ kort før sommerferien vedtog en lovændring, der betyder, at udlændinge, som ikke medvirker til udsendelse, ikke skal have dækket deres underhold her i landet – bortset fra kost og logi. Samtidig kan de pålægges en intensiv meldepligt hos politiet. Udlændingemyndighederne bruger disse nye reaktionsmuligheder meget aktivt, og den foreløbige vurdering er, at det virker ganske godt.

Dertil kommer, at Folketinget ved en ændring af udlændingeloven i 1996 gav mulighed for, at udlændinge efter retskendelse kan fremstilles for hjemlandets ambassade for på den måde at få fremskaffet den nødvendige rejselegitimation. Ved en ændring af loven i 1997 blev der endvidere givet mulighed for, at udlændinges fingeraftryk videregives til hjemlandets ambassade efter retskendelse. Også dette medvirker til at få udsendelsen gennemført i forhold til udlændinge, der ikke selv ønsker at medvirke.

Men problemet med udsendelsen kan også skyldes, at asylansøgernes hjemlande ikke umiddelbart er indstillet på at tage imod deres egne statsborgere. I disse tilfælde må vi finde andre løsninger.

Det er ikke kun Danmark, der har problemerne med at få visse lande til at tage deres egne statsborgere tilbage. Andre vestlige lande